

A la recerca de; per què jo?, per què a mi?

Sense cap dubte, tots tenim un gran dia. El primer on veiem el món, el dia més feliç per qualsevol dels nostres pares, mares, avis, germans... que amb les paraules més tendres ens donen la benvinguda a la vida.

A partir d'aquell moment comença el nostre aprenentatge, el nostre camí. Som éssers petits i molt fràgils que en els nostres primers dies l'únic que tenim per comunicar-nos són els nostres plors, que mica en mica i dolçament donen pas a les paraules. Deixem els braços de la mare per començar a caminar. Aprenem que el color blau és el color de l'infinít reflectit en el cel i el mar, que cada dia el color groc ens escalfa, que els núvols grisos poden portar pluja, que el vent fa ballar al color verd dels nostres jardins, i que amb la foscor de la nit arriba el nostre descans.

Les rialles, les cleques són còmplices dels nostres millors moments i els jocs i les aventures ens apropen més als nostres amics. Així de bonica, divertida i emocionant és la vida de qualsevol petit infant, però..

Un bon dia, la vida ens treu les seves urpes i ens ensenya la seva cara més cruel, on el patiment, el dolor i les pors són els nostres malsons.

Jo he vist de ben a prop tots aquest malsons, he vist com petits nens han canviat les seves acollidores cases per passadissos llargs pintats de colors vius, per així amagar tanta tristor i dolor, on els seus únics amics són els senyors de bates blanques, que l'únic que esperen d'ells és poder escoltar unes paraules màgiques, han canviat els seus jocs preferits per enormes i sorolloses màquines que descriuen mil·límetre a mil·límetre el seu petit cos, en els seus ulls veus reflectit el dolor de tantes agulles clavades. Per ells no hi ha dia o nit, pluja o sol, fred o calor... passen els dies, setmanes i mesos tancats entre quatre parets, esperant algunes visites que els ajudi a no perdre l'esperança, aferrant-se amb totes les seves forces a la vida, recordant tot allò tan bonic que té i que en aquest moment ella cruelment els ha pres, realment és esfereïdor veure tant i tant patiment.

Quan marxes per aquell passadís, ple de portes tancades, on dins de cadascuna hi ha una família, amb una història diferent però totes amb un mateix desig, jo m'he fet sempre una pregunta, quantes vegades tots ells s'han preguntat?

Per què jo? Per què a mi?

Pau Vilella- 4t A